

10 e Kamer

Nr. 690/03
VAN HET PARKET

Nr. 97536
VAN HET ARREST

20 oktober 2006

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. 66.74.790/95 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. , nijveraar, geboren
en wonende te

2.Nr. , architect, geboren
en wonende te

3.Nr. , aannemer, geboren
en wonende te

Beklaagd van :

De eerste, de tweede en de derde :

A.Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, zoals thans geformuleerd in de artikelen 42, 43, 66 en 68 van het Decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk,

- bij het bouwen, het gebruiken van een grond voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, het afbreken, het herbouwen, het verbouwen van een bestaande woning (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd);

- de voorwaarden gesteld in het advies van de Gemachtigde ambtenaar, waarvan het beschikkend gedeelte in de schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te van 9 januari 1995 werd overgenomen, niet in acht te hebben genomen, namelijk door:

het oprichten van een nieuwbouwwoning in plaats van het saneren van de bestaande woning zoals vergund bij bouwvergunning van 9.01.1995 en het instandhouden ervan,

1. Te _____ op niet nader te bepalen data in de loop van het jaar 1995 en 1996 aan de woning gelegen te _____ op het kadaster bekend onder groot 39a24ca, eigendom van _____, met zetel te _____ op niet nader te bepalen data in de loop van de jaren 1995 en 1996 ;

2.en de sub 1 hierboven vermelde toestand in stand te hebben gehouden te _____ vanaf 1997 tot 27.09.1999.

B. Bij inbreuk op het Decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing, of de beschikking van de Voorzitter, verleend overeenkomstig de bepalingen van de artikel 71 van voormeld Decreet, in casu in strijd met het bevel van 28 september 1995, zoals bekrachtigd door de Burgemeester van _____ op 29 september 1995, met betrekking tot het onroerend goed gelegen te _____, gekadastraerd als _____, door deze wet bedoelde werken of handelingen of bedoeld gebruik te hebben voortgezet op niet nader te bepalen data in de loop van het jaar 1996 ;

Met de verzwarende omstandigheid dat de tweede en de derde als beroepspersoon of als tussenpersoon onroerende goederen hebben gekocht, verkaveld, te koop gezet, te huur gezet, verkocht, in huur gegeven, gebouwd of vaste of verplaatsbare inrichtingen hebben opgesteld.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 5 mei 2003, 10de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Zegt voor recht dat de tenlasteleggingen heromschreven worden als op zelfde plaats en datum inbreuk te hebben gepleegd op de artikelen 1, 2, 99§1, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999, vaststellend dat het in aanmerking genomen feit hetzelfde is als dat waarop de vervolging was gegrond of daarin begrepen was.

Beveelt de opschorting van de uitspraak van veroordeling gedurende een termijn van vijf jaar voor de feiten A en B samen in hoofde van eerste, tweede en derde beklaagde.

Legt bovendien aan elk beklaagde een vergoeding op van € 25 ingevolge K.B. 23.12.1993 gewijzigd bij artikel 1 K.B. 11.12.2001.

Veroordeelt de eerste, tweede en derde beklaagde tot 1/3de van een gedeelte van de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot op heden in het geheel begroot op € 28,41.

Laat de overige kosten ten laste van de Belgische Staat en begroot deze voor zoveel als nodig op € 27,71.

Zegt voor recht dat de herstellvordering zonder voorwerp is.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 16 mei 2003 door het Openbaar Ministerie tegen alle beklaagden.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van
meester advocaat aan de balie te loco meester
 advocaat aan de balie te

de tweede beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door
meester , advocaat aan de balie te

de derde beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van
meester , advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De kwalificatie van de te last gelegde feiten dient als volgt te worden verbeterd:

"Als dader, in de zin van artikel 66 van het strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd, of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt; om door enige daad tot de uitvoering zodanig hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn/haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd, om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt:

te

A. Bij inbreuk op art.44 §.1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer

vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings - of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake:

1. het oprichten van een nieuwbouwwoning,

op niet nader gekende data in de periode van 1 januari 1995 tot en met 31 december 1996,

2. het instandhouden van de hiervoor onder A.1 vermelde toestand,

vanaf de voormelde niet nader gekende data in de periode van 1 januari 1995 tot en met 31 december 1996 tot 27 september 1999.

B. Bij inbreuk op art.68 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, strafbaar gesteld door art.68 laatste alinea van de wet, in strijd met het bevel tot staking van 28 september 1995 en de bekrachtigingsbeslissing van 29 september 1995 de onder A.1 omschreven werken te hebben voortgezet,

op niet nader te bepalen data in de loop van het jaar 1996,

met de omstandigheid dat de tweede en de derde als beroepspersoon of als tussenpersoon onroerende goederen hebben gekocht, verkaveld, te koop gezet, te huur gezet, verkocht, in huur gegeven, gebouwd of vaste of verplaatsbare inrichtingen hebben opgesteld."

Van deze verbeteringen werd aan de beklaagden kennis gegeven. Elke aldus verbeterde telastlegging heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

3. Zoals aan de beklaagden werd gesignaleerd maakt het onder A.1 te last gelegde feit thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO. Wat betreft het onder A.2 te last gelegde misdrijf van in stand houden is het zo dat het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt. Het onder A.2 te last gelegde in stand houden is in casu nog steeds strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4° lid DORO. Het onder B te last gelegde misdrijf maakt thans een inbreuk uit op art.154 DORO, strafbaar gesteld door art.146 eerste lid 5° DORO.

4. De beklaagden roepen terecht in dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor art.14.3, aanvang en C

van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New-York op 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) is geschonden en de redelijke termijn, bedoeld in art.6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err. B.S.19 juni 1961) is overschreden.

Het Hof komt tot deze conclusie, niet op grond van de lange tijd dat de zaak voor de eerste rechter hangende was vermits dit louter te wijten was aan het stelselmatig door de eerste beklaagde gevraagde uitstel waartegen de overige beklaagden zich niet hebben verzet, maar op grond van de termijn verstreken tussen de uitspraak van het bestreden vonnis en de behandeling voor het Hof.

De voormelde verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het Hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepalen de vermelde verdragen niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou zijn. Op grond van deze verdragsbepalingen mag het Hof de strafvordering wegens de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn niet zonder meer onontvankelijk of vervallen verklaren. Gelet op het bepaalde in art.21 ter Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan het Hof zich wel beperken tot het eenvoudig schuldigverklaren in de mate dat de telastleggingen bewezen zouden zijn.

Het blijkt geenszins dat door dit tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagden nadelig werd beïnvloed.

De aard van de hierna bewezen verklaarde telastleggingen, die rechtstreeks betrekking hebben op de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening, de ernst en de omvang van de te last gelegde inbreuken brengen ter zake mede dat niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft. Bij het bepalen van de strafmaat zal het Hof terdege rekening houden met het grote tijdsverloop tussen de data van de feiten en het tijdstip van de bestraffing.

5. Met betrekking tot de telastleggingen A.1 en A.2 overweegt het Hof verder wat volgt.

5.1. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de telastleggingen A.1 en A.2 ten grondslag liggen in hoofde van de beklaagden de uiting van een zelfde strafbaar opzet en maken zij slechts één misdrijf uit. De verjaringstermijn van de strafvordering neemt een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is op 26 september 1999. De termijn werd regelmatig en tijdig gestuit door het beroep van het openbaar ministerie van 16 mei 2003 tegen de beslissing van de eerste rechter van 5 mei 2003. Sedertdien zijn minder dan 5 jaren verlopen zodat de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.1 en A.2 in voormelde veronderstelling niet vervallen is door verjaring.

5.2.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.1 en A.2, zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de eerste beklaagde bewezen. Hij betwist dit terecht niet.

5.2.2. De feiten die aan deze telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van de eerste beklaagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit.

De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

De eerste beklaagde, door wiens persoonlijk toedoen ter zake

handelde, heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging A.2, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan het belang van de rechtspersoon. Onder het mom van verbouwingen heeft hij werken uitgevoerd wetende dat hiervoor destijds geen vergunning kon worden bekomen; hij heeft ten onrechte gespeculeerd op straffeloosheid en burgers die wel de wet naleven voor schut gezet. Een veroordeling is niet van aard zijn sociale declassering mee te brengen, noch enige sociale reclassering in het gedrang te brengen. Het Hof gaat derhalve niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Slechts een geldboete van € (2000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 9 915,74, zou daarom een passende bestraffing vormen, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Rekening houdend met de overschrijding van de redelijke termijn beperkt het Hof, met toepassing van art. 21 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, de geldboete evenwel tot de helft.

5.3.1. De tweede en de derde beklaagde hadden geen zeggenschap over het goed. Het is niet aangetoond dat zij enige schuld hebben aan het in stand houden van de wederrechtelijk opgerichte constructie. Zij dienen voor de telastlegging A.2 te worden vrijgesproken.

5.3.2. Vermits de tweede en de derde beklaagde worden vrijgesproken voor de telastlegging A.2 dient met betrekking tot de strafvordering wegens de telastlegging A.1 opnieuw te worden onderzocht of deze niet vervallen is door verjaring.

Uit de stukken 7, 8 en 9 blijkt dat op en na 6 september 1996 nog verder werd gewerkt; uit de foto's blijkt meer bepaald dat de nieuwbouwwerken toen nog niet ver gevorderd waren; in die omstandigheden moet, gelet op de enorme omvang van de na 6 september 1996 nog gerealiseerde werken, in de meest gunstige veronderstelling voor deze beklaagden worden aangenomen dat de werken ten vroegste op 1 november 1996 waren beëindigd. De verjaringstermijn neemt dan ook een aanvang op 30 oktober 1996. Overeenkomstig het toen geldende art.21 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering werd de verjaringstermijn geschorst vanaf de inleidingszitting op 6 december 1999 tot en met 5 december 2000. De bepalingen met betrekking tot de schorsing van de verjaring vervat in de verjaringswet van 16 juli 2002 (B.S. 5 september 2002) zijn immers ingevolge art.5.2 van deze wet, zoals gewijzigd door art.33 van de programmawet van 5 augustus 2003 (B.S. 7 augustus 2003), niet van toepassing op het in de telastlegging omschreven

misdrijf, dat dateert van vóór 2 september 2003. Op dit misdrijf blijven de bepalingen van art.24.1°, 1° lid van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de "Securitas"-wet van 11 december 1998, van toepassing. De verjaringstermijn werd tijdig gestuit door de beslissing van de eerste rechter op de terechtzitting van 14 januari 2002 om de behandeling van de zaak op vraag van de verdediging uit te stellen tot een latere terechtzitting. Sedert 14 januari 2002 zijn minder dan vijf jaren verstreken, zodat de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 voor zover gericht tegen de tweede en de derde beklaagde niet is verjaard.

5.3.3. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging A.1, zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, ook lastens de tweede en de derde beklaagde bewezen. Zij betwisten dit overigens terecht niet.

5.3.4. De tweede en de derde beklaagde hebben wetens en willens hun onontbeerlijke medewerking verleend bij het tot stand brengen van de manifest wederrechtelijke toestand. Zij hadden nochtans precies als professionals hun medewerking aan het stedenbouwmisdrijf moeten weigeren. Slechts de wijzigingen in de wetgeving sedert de feiten hebben meegebracht dat niet iedereen mede door hun handelen in strijd met het decreet met een ernstige financiële kater achterblijft. Er is duidelijk nog geen schuldinzicht.

Een veroordeling ter zake is niet van aard enige sociale declassering van deze beklaagden mee te brengen, noch enige sociale reclassering in het gedrang te brengen. Het Hof gaat daarom niet in op hun vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Slechts de minimumgeldboete van € (2000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 9 915,74 zou daarom voor de tweede en de derde beklaagde een passende bestraffing vormen, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

Rekening houdend met de overschrijding van de redelijke termijn beperkt het Hof, met toepassing van art.21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, de geldboete evenwel tot de helft.

6. Met betrekking tot de telastlegging B overweegt het Hof wat volgt.

6.1. De strafvordering is niet vervallen door verjaring. Zoals hiervoor overwogen moet worden aangenomen dat nog op 30 oktober 1996, in strijd met het stakingsbevel, werken werden uitgevoerd, zodat in de meest gunstige veronderstelling voor de beklaagden de verjaringstermijn op 30 oktober 1996 een aanvang nam. Om de redenen hiervoor onder 5.3.2. uiteengezet is de strafvordering ook met betrekking tot de telastlegging B niet vervallen door verjaring.

6.2. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging B, zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de drie beklaagden bewezen. Zij betwisten dit terecht niet.

6.3. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2,

al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

De drie beklaagden gingen zwaar in de fout door het behoorlijk bekrachtigde bevelschrift tot stopzetting van de werken volkomen te miskennen. Hun bewering dat de burgemeester hiertoe mondeling zonder meer zijn toestemming zou hebben gegeven, wat op zich overigens kennelijk ontoereikend zou zijn geweest om het bevel te miskennen, is niet geloofwaardig. De burgemeester heeft hen blijkbaar enkel gewezen op de mogelijkheid de opheffing van het bevel te vragen aan de kortgedingrechter. De door het coördinatiedecreet bepaalde maximumstraf van één maand gevangenisstraf zou daarom een passende bestraffing uitmaken;

Rekening houdend met de overschrijding van de redelijke termijn beperkt het Hof de straf evenwel tot de minimumstraf van 8 dagen gevangenisstraf.

7. Bij brief van 9 juni 1998 vorderde de toenmalige gemachtigde ambtenaar het herstel van de plaats in de vorige toestand door afbraak van de nieuwbouwwoning.

Op 5 december 2002 heeft de bestendige deputatie van de Provincieraad van bij niet bestreden beslissing een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd voor de wederrechtelijk gebouwde nieuwbouwwoning, waarop de telastlegging A.1 betrekking heeft.

Deze door het Hof wettig bevonden regularisatievergunning brengt niet mee dat de herstellvordering zonder voorwerp zou zijn geworden. Zij brengt mee dat het Hof, rekening houdend met de eventueel opgelegde voorwaarden, moet nagaan of het herstel nog moet worden bevolen, en in welke mate. Zolang geen regularisatie van de onwettige toestand conform de regularisatievergunning, in voorkomend geval door het verrichten van de daartoe nodige werken, is uitgevoerd, moet het gevorderd herstel worden bevolen.

De vergunning houdt ter zake de regularisatie in van de onwettige toestand zonder voorwaarden. Uit het faxbericht van 27 oktober 2004 van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, die van rechtswege de herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar voortzet, kan worden afgeleid dat deze tot dezelfde conclusie is gekomen. De herstellvordering is niet (langer) gegrond.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
25, 38, 40, 65, 66, 100 Strafwetboek,
162, 190, 194, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor onder 2 vermeld,

spreekt en vrij voor de verbeterde telastlegging A.2,

veroordeelt voor de verbeterde telastleggingen A.1 en A.2 samen tot een geldboete van € (1000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 4 957,87 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt voor de verbeterde telastlegging B tot een hoofdgevangenisstraf van 8 dagen,

veroordeelt ; voor de verbeterde telastlegging A.1 ieder tot een geldboete van € (1000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 4 957,87 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt ; voor de verbeterde telastlegging B ieder tot een hoofdgevangenisstraf van 8 dagen,

legt de beklaagden elk de verplichting op tweemaal een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verklaart de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur niet (langer) gegrond,

veroordeelt tot de helft van de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en ; en
; hoofdelijk tot de overige helft van deze kosten; begroot deze kosten in hun geheel op € 28,41 in eerste aanleg en op € 21,51 in hoger beroep, in hoofde van de tweede en de derde beklaagde vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Kosten:

Afschriften: 2,85

Opstelrecht ber.bekl.:

Dagvaarding: 16,70

19,55

+ 10 % : 1,96

Totaal :€ 21,51

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **20 oktober 2006**.

Aanwezig :

, kamervoorzitter,

, raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste

Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer

op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig
verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee
heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

, raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;